

DE VA

Een Verzameling
uiterst Frappante Verhalen
uit een Vervaagde Tijd

Over de Va en andere figuren

Harmannus Jacob Fledderman

*De Va - Een Verzameling uiterst Frappante Verhalen
uit een Vervaagde Tijd; Over de Va en andere figuren.*

Auteur: Harmannus Jacob Fledderman

Copyright © 2026, Harmannus Jacob Fledderman

Eerste druk: mei 2026

ISBN: 978-94-652-6731-9

Alle inkomsten van dit werk worden volledig gedoneerd aan
Amarise om haar te steunen in het leven met een spierziekte.

www.amarise.nl

info@amarise.nl

Dit is een uitgave van:

BoekenGilde B.V.

Copyright text © 2026 by Harmannus Jacob Fledderman. *Copyright illustrations* © 2026 by Harmannus Jacob Fledderman. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Voor Amarise

voor Lieva

Ontdek de wereld en verwonder je!

INHOUD

DE TIJDSNOOD	7
DE VERDWAALDE KINDEREN - DEEL 1 - DE ZOEKTOCHT	20
DE VERDWAALDE KINDEREN - DEEL 2 - AANKIJKMAN	26
DE ZADENBROEDER	36
HOE DE VA ANNIE LEERDE KENNEN	40
DE VERRASSING VOOR ANNIE	50
DE MOPPENBROEDER	59
DE STIPPENKABOUTER	67
DE DOLFIJNENFLOEPERT	72
DE GROTE BESLISSER	83
RESTAURANT HET LEVEND GEGRILDE EEKHOORNTJESSPIEGELBEELD	90
DE PERFECTE ANNIE	96
DE KNOP	108
DE COMPLIMENTENHOORN	116
HET LOFLIED	124
PRAKKEJORIS	133
HET ONRUSTIGE MANNETJE	141
DE DUISTERNIS	152

DE TIJDSNOOD

Over 'door de bomen het bos niet meer zien.' Een verhaal waarin wij de Va beter leren kennen. En inzicht krijgen in de verschrikkingen van de Vervaagde Tijd.

Er was eens, in een tijd dat gisteren en morgen nog op één dag vielen, een man die de Va heette. Hij leefde met zijn vrouw Annie en zijn kinderen Guus en Karlies in een licht ontvlambaar houten huisje op het platteland. Het was een barre tijd, vol aardbevingen, woeste stormen, natuurrampen, plagen, kou, droogte, honger en gebrek. Wij moderne mensen zouden het daar nog geen kwartier uithouden.

Maar de Va was gezegend met een onbreekbaar doorzettingsvermogen, een ijzeren wil en leeuwenkracht. En -- niet te vergeten -- met het onberispelijk vermogen om alleen maar goede keuzes te maken. Als hij toch eens per ongeluk iets fout deed, dan deed hij het ook goed fout, zodat het alsnog een soort van goed was.

Hoe zag de beste man eruit? Laten we daar eens mee beginnen. Het meest opvallende aan de Va waren zijn levenslustige wangen. Zelden zijn er in de geschiedenis der mensheid twee wangen zo vol van levenskracht geweest, als die van de Va. Het resulteerde

in een baard, die een imposante lengte van tweeduizend-acht-honderd-en-twintig meter had bereikt. Voordat je denkt: “Wat is dat nu voor belachelijks!” Nee, de Va had zijn wangharen zo lang laten worden uit pure liefde voor zijn vrouwtje Annie. Mocht Annie zich afvragen waar de Va was en wat hij zoal had uitgespookt, dan hoefde ze alleen maar zijn baard ‘langs te gaan’. De Va kon gerust in het dorp naar de markt zijn, terwijl het puntje van zijn baard nog in bed lag. Annie hoefde die alleen maar te volgen om te zien dat de Va eerst ontbeten had. Daarna slingerde het spoor door de varkensstal waar hij mest geruimd had. Vervolgens was hij het bos in gegaan om twee bomen om te hakken. Daarna kronkelde de baard langs het beekje waar de Va zo graag steentjes keilde. Enzovoort. En als Annie de Va dringend nodig had, dan hoefde ze alleen maar twee rukjes aan die baard te geven. Dat was het afgesproken signaal. En dan kwam hij met gezwinde spoed.

Hoe geweldig die voordelen ook waren, het woog niet op tegen de nadelen. De Va raakte voortdurend verstrikt in braamstruiken en dennenbomen. Tussen deuren en karrewielen. Toen hij voor de derde keer was meegesleurd door een kudde migrerende herten, was de maat vol.

“Waarom wikkel je je baard niet om je lichaam?” had Annie gezegd. “Als een mantel!”

Zo gezegd, zo gedaan. Annie knipte de baard, zodat deze nog maar twintig meter lang was. Ze wreef hem in met welriekende olie en draaide er vlechten in, die ze vervolgens sierlijk om zijn lichaam ‘drapeerde’, zoals dat heet.

Het zal niemand verbazen dat de Va een statige en indrukwekkende verschijning was.

Annie droeg een jurk van gedroogde aren, zaden en stengels. Die stond haar bijzonder beeldig. Als zij bewoog, dan ritselde en knisperde dat zo gezellig. Wanneer Annie door de korenvelden wandelde, ging zij geheel op in de omgeving. Dan zeiden de mensen: “Waarom zweeft Annie’s hoofd daar ginder?”

Eens per jaar, meestal halverwege de lente, gebeurde er iets ongelofelijks, iets betoverends. Dan ontkiemden die zaden en die aren. En dan stond die hele jurk in bloei. Dat was een wonderschoon tafereel. Daar kunnen wij ons amper een fatsoenlijke voorstelling van maken. Het was een explosie van kleuren en geuren, vrolijk fladderende vlindertjes en zoemende bijtjes. Och, wat was de Va dan blij, wanneer hij naar zijn Annie keek. Dan gloeiden zijn levenskrachtige wangen van trots.

Guus en Karlies waren twee heel gewone kinderen. Ze waren allebei op dezelfde dag geboren, maar, vergis je niet, het was geen tweeling. Het was gewoon toeval geweest. Een speling van het lot. Annie had namelijk erg lang over de bevalling van Guus gedaan. Wel vijf jaar. En onderwijl was zij toen in verwachting geraakt van Karlies.

Toen de kinderen net geboren waren, had de Va er maar niet aan kunnen wennen. Hij was er gewoonweg niet op voorbereid.

“Annie,” sprak hij op een ochtend, “de komende tijd ga ik alles wat ik doe, enkel nog in gedachten doen. Dat heb ik zo besloten. Het is voor mijn eigen bestwil!”

En zo geschiedde het. De Va deed voortaan alles in gedachten, Annie deed alles in het echt. Dat was een hele goede verdeling. Zo konden ze elkaar niet in de weg lopen. Zo vulden zij elkaar aan en dat versterkte hun band.

De Va lag de eerste maanden na de kraamtijd vaak op een divan. Als Annie dan aan het einde van de dag klaar was met het verzorgen van de kinderen, het poetsen van het huis of allerlei andere karweitjes kwam ze bij hem zitten.

“Heb je een goede dag gehad?” vroeg ze dan aan hem.

“Zeker,” antwoordde de Va. “In gedachten heb ik een bijzonder productieve dag gehad.”

Daarna vertelde hij wat hij zoal in gedachten gedaan had. Hij had een kippenhok gebouwd, het hek geverfd, bessen geplukt, gezwommen in het meertje. Hij had een feestmaal aangericht en dat in zijn eentje opgegeten en hij had wel vijf keer gepoept. Hij had een stad gebouwd die hij Rome noemde en daar een uur als keizer geregeerd. Hij had een tunnel naar de andere kant van de aarde gegraven. En als hoogtepunt een medicijn bedacht dat je beschermde tegen verdriet, angst, onrecht, pukkels, waanideeën, hoogmoed, en kwaad in het algemeen.

Annie was diep onder de indruk. Ze zag dat de Va het erg druk had gehad en zijn rust nu wel verdiende.

“Maar waarom zijn je lippen zo droog?” vroeg Annie dan bezorgd.

“Geen idee,” antwoordde de Va. “In gedachten heb ik al liters water gedronken, maar ze blijven droog.”

De lippen van de Va waren werkelijk kurkdroog. Zo droog dat er van lippen eigenlijk geen sprake meer was. De Va was ook erg mager. Hij begon steeds meer op een rozijntje te lijken.

“Va, het kan zo niet langer,” sprak Annie hem toe. “Je moet wat minder in gedachten leven, en wat meer in het echt. Anders verander je nog in een rozijntje.”

Daar schrok de Va van. En als de Va ergens van schrok, betekende dat een ommekeer.

Niet dat die ommekeer onmiddellijk kwam. Maar na een jaar-

tje of vier was de Va eraan toe.

Hij stond op van zijn bed en sprak: “Ik ga maar eens hout sprokkelen om vuur te kunnen stoken.”

Dat was een uitstekend plan. Op dat moment heerste er een hardnekkige winterkou. Maandenlang was de vorst zo ernstig geweest, dat zelfs de lucht bevroor en gekauwd moest worden, alvorens die in te kunnen ademen.

Sterker nog, het was zo koud dat de tijd zelfs begon te bevriezen. De zon bewoog steeds langzamer. De dagen verstreken ellendig langzaam, wat de kou nog ondraaglijker maakte.

Om nog een beetje warmte te ervaren was al het hout opgestookt en alle bomen waren gekapt. In het land was een ernstig gebrek aan brandstof ontstaan. Zo ernstig dat er zelfs niet meer gekookt kon worden. En dat was nodig, want al het eten was diep bevroren geraakt. De Va, Annie en de kinderen hadden al drie maanden niet meer gegeten, ondanks dat er voedsel in overvloed was.

Het was dus zeer te begrijpen dat de Va het als zijn eerste prioriteit zag om hout te zoeken, teneinde deze miserabele toestand te beslechten.

Allereerst begaf hij zich naar de stokkenkast. Hij begon week en slapjes te worden en had een goede stok nodig om overeind te blijven en stabiel te kunnen wandelen.

Maar lieve help, wat stonden er onnoemelijk veel stokken in die stokkenkast. Het was niet te overzien, er was geen doorkomen aan. De Va zocht en scharrelde, keurde en controleerde, maar hij kwam er niet goed uit, welke hij nu het beste mee kon nemen.

Hij had stokken voor bosgrond en weer anderen voor woestijnen. Stokken om bergen te beklimmen, stokken voor drijfzand of lava en ook diverse toverstokken die een actieradius hadden

van bijvoorbeeld 10.000 stappen. Dat betekende dat je er maximaal 10.000 stappen mee kon zetten. Daarna versplinterden ze, of vlogen ze in de brand.

Met sommigen kon hij over het water lopen of sprongen van honderd meter maken. Anderen werkten weer omgekeerd. Ze liepen uit zichzelf en sleurden de wandelaar min of meer mee.

Ja, de Va had vele takken, stokken, krukken, palen en staven. In iedere denkbare houtsoort en in iedere lengte of diameter. En elke stok had een eigen naam.

De Va ploeterde zich door zijn voorraad heen. Toen hij na drie weken aarzelen, inventariseren en calculeren nog steeds geen keuze had gemaakt, sprak Annie hem ferm toe.

“Waarom neem je niet gewoon alle stokken mee?” sprak zij wijs en begripvol.

“Dat is een goed idee,” reageerde de Va opgewekt, “maar dan neem ik ook de stokkenkamer mee. En het hele huis, want dat zit aan de stokkenkamer vast.”

“Geen probleem,” sprak Annie, “wij slapen wel in de varkensstal.”

De Va nam zijn sterkste stok, een dikke tak met een ergonomische handgreep, die luisterde naar de naam Stefanus. Het was een stok met de trekkracht van vijfhonderd paarden. Uitgerust met richtingaanwijzers, navigatie en cruise-control. Hij bond Stefanus om het huis en nam afscheid met de hoopvolle woorden:

“Als ik over honderd jaar nog niet terug ben, dan waarschijnlijk wel over honderd-en-een jaar.”

Annie en de kinderen zwaaiden hem uit.

De Va wandelde en wandelde en wandelde, terwijl zijn staf het huis voortsleurde. Maar nergens vond hij hout. Nog geen twijgje, zelfs geen splinter. Want tot waar den einder reikte, groeiden er

geen bomen meer.

Na enkele dagen besloot de Va even uit te rusten. Hij raakte gedesoriënteerd, omdat er niks te zien was. De aarde was zeer dor. Nergens groeiden struiken of gras. Er was enkel gruis en oneindigheid. Daarom wist de Va niet goed waar hij nu eigenlijk heen ging.

Hij besloot in een hoge boom te klimmen om vanuit de top de omgeving te kunnen overzien. Het was de enige boom die er nog groeide in de wijde omtrek. Maar hoe ver de Va ook keek, nergens kon hij een bos zien. Beteuterd klom hij weer naar beneden.

De Va liep en liep en liep. De koude wind blies en joeg en joelde, alsof hij het speciaal op de Va gemunt had.

“Scheer je weg wind!” had de Va al menigmaal geroepen. Maar de wind schoor niet weg. Hij blies des te feller. De kou ging door merg en been. Nooit is het waar dan ook op aarde ooit ergens zo bitterkoud geweest als toen. De gevoelstemperatuur was zo laag dat er van gevoel geen sprake meer was. Ja zelfs van tijd was er geen sprake meer, omdat ook die bevroren raakte en volledig tot stilstand gekomen was.

“Had ik toch maar een sjaal,” zuchtte de Va. Maar zijn prachtige egelharen sjaal, die Annie ooit speciaal voor hem had gebreid, was al lang geleden opgestookt om te kunnen koken.

Na een week tussen hemel en aarde te hebben gezweefd, begon de Va lichtelijk geïrriteerd te raken. Hij zag in dat het, zolang de tijd stil bleef staan, verder weinig zin had om voort te blijven zwoegen. Het werd de hoogste tijd voor actie, beweging, leven in de brouwerij.

“Wat als ik het huis nu eens in de fik steek?” sprak de Va in een opwelling. Dat was een briljante ingeving. Een beetje warmte zou de tijd wel weer in beweging kunnen krijgen. En als de tijd